

TÔI ĐÃ GẶP PHẬT TRONG ĐỊA NGỤC TRẦN GIAN (phần ba)

Bài của Dương thanh Phong

Sau khi tôi viết bài: Tôi Đã Gặp Phật trong Địa Ngục Trần Gian phần 1 và 2) Có người hỏi tôi : Ông không tin Kinh Diệu Pháp Liên Hoa sao?

Vâng, tôi tin chứ! Nhưng xin thưa rằng: “Cuốn kinh này vốn là cuốn kinh rất cao của đạo Phật, nó là chân lý tuyệt đối, nó vốn là KHAI, THI, NGỘ, NHẬP, TRI KIẾN PHẬT, có nghĩa là Phật dùng phương tiện để hướng dẫn chúng sinh nhận thấy được PHẬT TÁNH của chính mình. ***Vì vậy người trì kinh phải chuyển được kinh chứ không được để kinh chuyển.*** Kinh này giảng cho hàng Bồ Tát trở lên, người đã thấu triệt được lý căn bản của Đạo Phật, bản chất của sự vật là không, duyên hợp mới thành có, hết duyên lại thành không, có không, không có, liên tục, chân không mà diệu hữu, chân không không có nghĩa là không ngờ. Nếu cứ hiểu theo từ ngữ thì không bao giờ hiểu được đạo, *ư nghĩa bất ư ngữ* là như vậy”

Xin trích một đoạn văn kinh: “CHÁNH VĂN: 5-Bây giờ đức Phật từ nơi tướng lông trắng giữa chặn lông mày phóng ra luồng hào quang chiếu khắp cả một muôn tám ngàn cõi nước ở phương Đông ,dưới thời chiếu đến ngục A Tỳ, trên thấu suốt trời Sắc Cứu Cánh. Chúng ở nơi này đều thấy cả sáu loài chúng sinh ở cõi kia.

GIẢNG:

Đoạn này dùng hình ảnh để hiện bày cái chân thật tuyệt đối đó là TRI KIẾN PHẬT. Sở dĩ không dùng ngôn ngữ để diễn tả là vì mọi ngôn ngữ đều ở trong vòng TƯƠNG ĐỐI, không thể nói lên phép TUYỆT ĐỐI được .

Hai lông mày là hai bên chỉ cho phép TƯƠNG ĐỐI: có không, phải quấy, tốt xấu.

Lông trắng giữa chân mày tượng trưng cho lý TRUNG ĐẠO, không kẹt hai bên đối đáp.

Hào quang là ánh sáng tượng trưng cho TRÍ TUỆ Phật .

Qua hình ảnh tượng trưng đó, nếu chúng ta biết mà xoay lại mình mà để tu tập mình như lời dạy của tổ Bá Trượng mới thấy được ý nghĩa huyền diệu của kinh đại thừa. Người không còn kẹt hai bên là người hằng sống với lý TRUNG ĐẠO thì được trí tuệ viên mãn. Trí tuệ viên mãn là trí tuệ Phật thênh thang rộng lớn , nên soi rọi thấu suốt một muôn tám ngàn cõi ở phương Đông từ địa ngục cho tới cõi trời Sắc Cứu Cánh. Nếu nương theo trí tuệ Phật thì chúng ta sẽ thấy rõ các cõi, biết rõ nhân và quả của sáu loài

chúng sinh luân hồi trong lục đạo và cũng thấu được nguyên nhân tu hành của các vị Tỳ kheo, Thanh Văn, Duyên giác, Bồ Tát.” Ngừng trích (Trích trang 19-20 trong Kinh Diệu Pháp Liên Hoa, Giảng Giải của Thiền Sư Thích Thanh Từ (Ư có dấu huyền) XB mùa hạ nguyên, năm giáp Tuất, PL 2538-1994

Chính vì lẽ đó nên Đạt Ma tổ Sư chủ chương: *Bất lập văn tự, giáo ngoại biệt truyền, trực chỉ nhân tâm kiến tánh thành Phật.*)

Hào quang là tượng trưng cho trí tuệ của Phật cũng là tuệ giác hay tia chớp loè của thiền sư mà tôi đã nói ở những bài trước,

Nói tóm lại, tất cả hình ảnh chỉ là phương tiện dẫn dắt đến hiểu được TRI KIẾN PHẬT. Còn tượng Phật bằng đất, bằng đá, bằng gỗ, hay bằng vàng, bằng ngọc đi chăng nữa thì cũng chỉ là vật chất vô tri, vô cảm làm sao lại có thể ban phúc giáng họa cho chúng sinh được. Chính khi còn tại thế, Đức Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã nói, ngài chỉ là Đạo Sư chỉ đường cho chúng sinh. Ngài không có quyền ban ơn giáng họa cho ai cả:

Thích Ca, kiếp số nan đào

Tự tu, tự diệt lối vào tử sinh

Trích bài VÔ THƯỜNG trang 118 trong “Tập Thơ Quốc Hận Lệ Roi Mấy Hàng” của Dương thanh Phong XB 2010

Hướng hồ lại còn “hí lộng quý thân” Phật hiện hình trên mây xanh để buôn thần bán thánh một cách trắng trợn, mong quý vị Phật tử hãy sáng suốt mà tâm niệm vào *tìm sách mà đọc, tìm thầy mà “niệm mật tu tập” thì chẳng cầu xin Phật cũng độ “lo gì mà không sang được bờ bên kia”*

Sau đây, chúng tôi xin công hiến quý vị bài thơ thiền tập:

TRĂNG CƯỜI

Thân tặng những người đang tập “Thiền Tối Thượng Thừa”

Nhìn trăng, trăng khúc khích cười

Nhìn người, người những tỏ lời mây mưa

Gió bay lá rụng, sao thưa

Cây rung hay gió, bay lùa xa xa

Như Lai ngự ánh dương tà

Chập chờn ẩn hiện, đâu là tòa sen

Quan Âm, thị hiện trước thêm

Áy là phúc phận, hay thêm hận thù

*Tiếng gâm, vang dội âm u
Quý Vương, sư tử, gâm gừ nuốt tươi
Rắn đầu, đầu gấu, mặt người
Lân la bày tỏ, những lời ái ân*

*Chim ca, thoang thoảng hương trầm
Nữ tiên giáng hạ, phàm trần ngất ngây
Xuân về, đón gió mây bay
Mà người Từ Thức, đêm ngày đê mê*

*Xác thân bao những ê chề
Chân tâm thể hiện, bển mê đâu thiên?
Vô minh, mờ ảo hão huyền
Mê mê, giác giác, não phiền, sắc không*

Quận Cam ngày 29 tháng 6 năm 2006
(Trích “Tập Thơ Quốc Hận Lệ Rơi Mây Hàng” trang 114 của Dương thanh Phong)

Bình giải

*1- Ngay tựa đề tác giả đã nhân cách hóa Trăng, “**TRĂNG CƯỜI**”, chị Hằng đã khúc khích cười với thi nhân, với thế nhân nơi trần thế, thật là ngây ngất, lãng mạn, nên thơ, tình tứ biết bao! Tất nhiên, con người vốn là giống đa tình, nên đã đáp lại bằng những lời lẽ rất trữ tình, triu mến, đắm đuối mà dùng đến cả danh từ MÂY MƯA, là kết quả cuối cùng của đôi trai gái yêu nhau, quá trần tục “quá bất kính” với người đẹp muôn đời trên cung quảng:

*Nhìn trăng, trăng khúc khích cười
Nhìn người, người những tỏ lời mây mưa*
Nhưng nếu ta đọc thêm hai câu kế tiếp dưới đây thì ta đã cảm thấy mình đã “nghi oan” cho tác giả.

*Gió bay, lá rụng, sao thưa
Cây rung, hay gió, bay lùa xa xa*
Và nhận thấy rằng tác giả đang tả cảnh vật đang diễn biến trong vũ trụ, trong nhân sinh. Quả thật vậy, nào là trăng sao, mây mưa, gió thổi, cây rung, lá rụng, lá bị thổi lùa đi nơi xa xa, vô định.

*2-Bây giờ ánh tà dương đang biến dần vào cõi hư vô và ánh trăng lấp ló đầu non đang hiện dần và phủ kín cả cõi ta bà khiến cảnh vật, và nhân sinh

trở nên tươi mát đầy sinh khí. Và dưới ánh trăng có nhiều cảnh nên thơ, huyền bí, thực hư khó lường, âm dương khó biết. Cho nên thi nhân cổ kim đã mất bao nhiêu giấy mực, tâm huyết về đề tài này.:

Như Lai ngự ánh dương tà

Chập chờn ẩn hiện đâu là tòa sen

Đây hình ảnh Phật đang hiện ra chập chờn qua kẽ lá cành cây do ánh trăng tạo nên một vài nét đơn sơ, nhưng đâu là tòa sen?

Kìa trước thềm nhà thì lại có Phật Bà thị hiện qua những cây to bóng ngả của nhà hàng xóm, khiến hình ảnh rất linh động, khiến lòng người chùng xuống mà nghĩ đến họa hay phúc, lo hay mừng?

*3-Tiếng gầm từ cõi âm u nào đó đang vọng lại khiến người yếu bóng vía cũng phải long tóc gáy, sồn da gà. Vì tiếng gầm đó là của quý vương, của sư tử đang lăm le muốn ăn tươi nuốt sống con người. Lại thêm con rắn đầu gấu mặt người trông gớm ghê quá hiện ra. Nó không dữ tợn như bọn quỷ nói trên mà nó lại dùng lời đường mật dụ dỗ, quyến rũ người khiến kẻ nào ham của lạ, tất nhiên là mồi ngon của nó.

Tiếng gầm vang dội âm u

Quý vương sư tử, gầm gừ nuốt tươi

Rắn đầu đầu gấu mặt người

Lân la bày tỏ những lời ái ân

*4-Đây là cảnh thần tiên, nào là Từ Thức nhập Thiên Thai, nào là bầy tiên nữ tuyệt xinh, đầy quyến rũ, với những vũ khúc “nghe thường”. Những tiếng chim ca đầy thần tiên cảnh trí, làm ngây ngất lòng tục khách. Tuy nhiên tục khách không phải là tiên nên chỉ ở với tiên được vài ngày rồi cũng phải bỏ mà đi. Vì lối sống khác nhau, phong tục khác nhau nên Từ Thức đành phải trở về phàm trần nhưng bây giờ thì Từ Thức cũng xa lạ với cả phàm trần rồi! Vì ba ngày trên tiên cảnh bằng ba thế kỷ dưới trần gian. Và giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ. Cho nên cổ nhân đã có câu:

“Đừng núi này trông núi nọ cao”

Chim ca thoang thoảng hương trầm

Nữ tiên giáng hạ, phàm trần ngất ngây

Xuân về đón gió mây bay

Mà người Từ Thức đêm ngày mê mê

*5-Nói tóm lại đều là ảo ảnh, người có thân tứ đại thì đều phải chịu đựng mọi khổ ải của con người có thân. Cho nên chỉ có THIÊN mới cho ta con đường thấy được CHÂN TÂM, PHẬT TÁNH. Vậy thì, mê là phiền não,

Giác là hiểu và hành được sắc không, hết phiền não.

Xác thân bao những ê chề

Chân tâm thể hiện, bến mê đâu thiên

Vô mình, huyền ảo hão huyền

Mê mê, giác giác, nào phiền sắc không

*6-Để kết luận, chúng tôi xin tỏ bày cùng quý vị mới tập tu thiền là: “Khi ngồi hành thiền thì quý vị có thể thấy những cảnh trong bài thơ này, thì đừng sợ, vui hay buồn mà nên bình tĩnh xua đuổi những hình ảnh ấy đi. Không bao giờ nên theo đuổi những hình ảnh đó mãi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc nghĩ là mình đã đắc đạo, mình đã xuất hồn đi chơi.” Vì vậy trong nhà Thiền có câu:

Gặp ma diệt ma, gặp Phât diệt Phât

(còn tiếp)

-Tập Thơ Quốc Hận Lệ Roi Mấy Hàng” XB 2010)

-“Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi” thi phẩm trường thiên dài 3478 câu lục bát.

-“Tình Người Hoả Ngục” Thơ đấu Tranh

-“Khảo Luận Về Kim Vân Kiều của Nguyễn Du, Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi của Dương thanh Phong” dài 522 trang

Mua sách xin liên lạc Email: duongthanhphong1@hotmail.com

Dương thanh Phong

